

Zdzisław Kaszewski

Strobin, gm. Konopnica, woj. sieradzkie

Informator Archeologiczny : badania 10, 97-98

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Prowadzone równolegle badania antropologiczne dostarczyły dalszych interesujących danych. Stwierdzono, iż w 125 zespołach grobowych złożone zostały przepalone szczątki kostne 183 osobników. W wyniku szczegółowej analizy zebranych materiałów kostnych do kategorii Juvenis - zaliczono 16 osobników, do kategorii dorosłych - 118 osobników /kobiet - 40, mężczyzn - 21 i osobników o płci nie określonej - 57/ - pozostałe 41 pochówków to groby dziecięce. Na podkreślenie zasługuje tu zwłaszcza wysoki procent pochówków dziecięcych /26%, co wzięwszy pod uwagę typ cmentarzyska i charakter materiału kostnego daje stosunkowo wysoki wskaźnik śmiertelności dzieci.

Wstępna analiza wieku zmarłych pozwala wyrazić pogląd, iż potencjał biologiczny grupy użytkującej południową strefę cmentarzyska nie był wysoki, a śmiertelność osobników którzy nie zakończyli cyklu reprodukcyjnego wysoka.

Badania będą kontynuowane.

STOBNICA - TRZYMORGI, gm. Ręczno patrz
woj. piotrkowskie neolit

STOŁPIE, gm. Nowosiółki patrz
woj. chełmskie wczesne średniowiecze

STROBIN, gm. Konopnica Muzeum Archeologiczne
woj. sieradzkie i Etnograficzne w Łodzi

Badania prowadził mgr Zdzisław Kaszewski. Finansował WKZ w Sieradzu. Trzeci sezon badań. Osada obronna kultury łużyckiej z elementami kultury wschodniopomorskiej, z okresu halsztackiego C-D.

Badania były kontynuacją wykopalisk, prowadzonych w latach 1974 i 1975. Rozkopano obszar o powierzchni 900 m². Odkryto dalszy ciąg umocnień obronnych o konstrukcji skrzyniowej. Wypełnisko wału zawierało znaczną ilość przepalonych bierwion, kawałków polepy i fragmentów potłuczonych naczyń /typowych dla górnośląsko-małopolskiej grupy kultury łużyckiej, podgrupy kępińskiej/.

W północno-zachodniej części osady, 5 m od wewnętrznego lica wału, odkryto dwie chaty typu półziemiankowego. Chata nr 2 o wymiarach 8,4 x

x 3,5 m posiadała palenisko kolistego kształtu, zbudowane z kilku warstw kamieni. W jej wnętrzu odkryto znaczną ilość polepy, resztki konstrukcji drewnianych, węgiel drzewny, 6 dobrze zachowanych naczyń kultury wschodniopomorskiej oraz kilkadziesiąt fragmentów naczyń charakterystycznych dla kultury łużyckiej.

Chata nr 3 o wymiarach 7,8 x 3,6 m posiadała także palenisko o podobnym kształcie jak chata nr 2. Inwentarz chaty nr 3 stanowiła polepa, węgiel drzewny, ułamki naczyń, bransoleta żelazna, resztki konstrukcji drewnianych. Warstwa kulturowa w obu obiektach sięgała do głębokości 1,2 m. Ponadto na przedpolu umocnień obronnych przeprowadzono wykop sondazowy w celu uchwycenia fosy. Poszukiwania dały wynik negatywny. W przekopanych odcinkach nie stwierdzono warstwy kulturowej ani zagłębień charakterystycznych dla fosy.

SYCHOWO, gm. Luzino
woj. gdańskie
Stanowisko 2

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadziła mgr Barbara Wiącek. Finansowało Muzeum Archeologiczne w Gdańsku. Trzeci sezon badań. Cmentarzysko grupy kaszubskiej kultury łużyckiej - 650-500 p.n.e.

Cmentarzysko usytuowane jest na wschodnim stoku niewielkiego, piaszczystego wzniesienia, po prawej stronie drogi Wejherowo-Sychowo. Prowadzono na nim doraźne prace ratownicze w r. 1973 /odkryto wówczas 2 groby, w tym okazały grób skrzynkowy z popielnicą domkową/ oraz w 1975 r. /grób skrzynkowy z popielnicą oczkową/.

Z uwagi na niszczenie stanowiska głęboką orką przeprowadzono badania obejmujące cały stok wzniesienia. W rezultacie odkryto 6 dalszych silnie zniszczonych grobów, palenisko, 2 jamy i skupisko ceramiki. Obiekty te, łącznie z 3 grobami odkrytymi uprzednio, skupiały się na wąskim, przeszło 20-metrowym odcinku ciągnącym się na linii północ-południe, na najwyższej partii pagórka. Skrzynia z popielnicą domkową usytuowana była na północnym skraju cmentarzyska. Formy pochówków były zróżnicowane: prócz dwóch typowych grobów skrzynkowych z obwarowaniem wystąpił grób obwarowany, kształtu kolistego, składający się z podwójnego wieńca kamieni. Dno wyłożone było małymi kamykami. Następnie grób z brukiem składającym się z różnej wielkości kamieni, między którymi leżały ułamki ceramiki i przepalone kości ludzkie, dalej skrzynia wkopana na prawie metrowej głębokości z owalnym kamienym wieńcem założonym na wysokości jej pokrywy wskazującym miejsce pochówku. Pod dwoma grobami stwierdzono występowanie jam; w jednej z nich były węgielki drzewne.